

hvervet sig. Det maa være en ny og paa-
trængende Grund til at see at komme ud af
det Forhold, at Amtmanden er Forligelses-
commissair.

Justitsministeren: Jeg skal foreløbigt
bemærke, at Amtmandens Forligsmægling ind-
skrænker sig til en meget ringe Deel af Landet.
Hvad iøvrigt angaaer det til mig rettede
Spørgsmaal, om jeg idetmindste i næste Ses-
sion agter at indbringe et saadant Lovforslag,
som der i forrige Sesssion blev indbragt af
de ærede Folkethingsmænd for Svendborg
Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) og for
Bornholms 1ste Valgkreds (S. F. Petersen),
saa skal jeg dertil svare, at det er min be-
stemte Hensigt, under enhver Om-
stændighed, at fremkomme med et saa-
dant Forslag, om ikke aldeles, saa dog i
alt Væsentligt overeensstemmende med det For-
slag, som de 2 ærede Forslagsstillere i sin Tid
indbragte. Jeg skal endnu kun tillade mig en
Bemærkning med Hensyn til hvad den ærede
Forespørger yttrede. Det er ganske rigtigt, at
jeg har udtalt, at en enkelt Deel af For-
ligsvæsenet er mindre hensigtsmæssig, men
Andet har jeg som allerede af mig bemærket
ikke udtalt; mine Udtryk, som den ærede
Taler oplæste, ere jo endogsaa svagere end de
af den ærede Rigsdagsmand først anførte.
Nævnlig har jeg udtalt, at den Omstændighed,
at Forligsmæglingen i Norge var bleven hen-
lagt til Sørenskriveren, medens den her var
henlagt til Amtmanden og Herredsfogden, vakte
Tvivl om, om denne Bestemmelse var hensigts-
mæssig. Naar den ærede Taler har citeret en
Udtræng af Ordsføreren for Udvalget i Lands-
thinget, som gif ud paa, at det maatte være
en let Sag at faae en Lov om en Dmordning
af det hele Forligelsesvæsen færdig og forelagt
i denne Sesssion, saa betvivler jeg dog, med
al Agtelse for den Mands Dygtighed, der
har brugt disse Udtræng, at de nødven-
dige Forarbejder kunde være tilendebagte saa
betimeligt, at Loven kunde være forelagt til
denne Tid; jeg vil i denne Henseende bringe
i Erindring, at jeg udtrykkelig i min Skrivelse
til Landstingets Udvalg har erklæret, at jeg

ikke kunde indse for, at denne Sag kunde
blive fremmet saa hurtigt, at den kunde fore-
lægges i denne Sesssion, og min Skrivelse gif
ogsaa kun ud paa, at jeg uden Ophold vilde
indlede det Fornødne til at fremme Sagen, men
jeg udtalte mig aldeles ikke om, hvor hurtigt
den kunde tilendebringes. Jeg troer tilstrække-
ligt at have godtgjort, at det ikke har været
mig muligt at tilendebringe denne Sag; men,
selv om Erklæringerne vare indkomne noget
tidligere, vilde Tiden dog ikke have tilladt mig
at faae denne Sag færdig. Den ærede Fores-
spørger maa erindre Alt, hvad der er foregaaet
i afvigte Aar, og jeg vil spørge ham, om han
troer, at der kan have været Tid til at gjen-
nemføre et saa vidtløftigt og betydeligt Arbejde
som at gennemgaae hele Forligelseslovgivnin-
gen og komme til et bestemt Resultat, an-
gaaende, hvilke Dele der deraf skulde beholdes,
og hvilke ikke, og hvad der skulde træde
istedet derfor. Jeg troer, at Omstændighederne
tale tydeligt nok i denne Sag, og at jeg ikke
behøver at fremsføre Videre til min Undskyld-
ning.

S. F. Petersen: Det har paa ingen
Maade været min Mening at udtale Noget,
hvori der kunde ligge den allerfjerneste Be-
breidelse imod den høitagtede Minister for ikke
at have fremmet Sagen tilbørligt; saaledes
maa jeg bede, at mine Udtræng ikke blive
opfattede. Forøvrigt skal jeg ikke strides med
den høitagtede Minister om, hvorledes han
tidligere har karakteriseret flere af de vigtigste
Bestemmelser i den nærværende Indretning af
Forligsvæsenet, om han anseer disse „mindre
hensigtsmæssige“ eller „ikke hensigts-
mæssige“; det, der for mig er det Vigtigste
og som jeg holder fast, det er, at den høit-
agtede Minister har erkjendt det af mig tid-
ligere nævnte Forslag, saaledes som det
blev indbragt i sidste ordinaire Ses-
sion, i det Hele taget for at være et
hensigtsmæssigt Forslag. Sluttelig skal
jeg takke den høitagtede Minister for hans
siste Udtræng; de vare meget trosteligere,
idet han derved gav ikke et Haab, men et
bestemt Tilfald om Spørgsmaalets Løs-